

1. Sindhu

‘Sindhu, schiet nou op! Straks missen we de bus nog!’
Amisha rammelt aan de gammele voordeur.

Sindhu schrikt ervan. Opa moet die scharnieren nu echt snel repareren, straks valt de deur er nog een keer uit! Maar ... nieuwe scharnieren kosten geld. Tja, dat kan nog wel eens lastig worden, want aan geld hebben ze altijd gebrek.

‘Rustig ... Ik kom er zo aan!’ roept Sindhu. ‘Waarom is Amisha ook altijd zo vroeg’, mompelt ze in zichzelf terwijl ze de broodkruimels van haar mond veegt.

Maar moeder heeft het gehoord en kijkt haar een beetje boos aan. ‘Waarom ben ik toch altijd te laat, kun je beter zeggen’, moppert ze, terwijl ze de kleine Toril een stukje brood in zijn handje stopt.

Sindhu glimlacht. ‘Sorry mama, u hebt gelijk. Maar ik ben ’s morgens nu eenmaal niet zo snel.’

Als ze langs Toril loopt, buigt ze zich even voorover om hem een afscheidskus te geven. ‘Tot vanmiddag, Toril. Zul je vandaag lief zijn voor mama?’

Haar broertje kijkt haar met zijn grote, bruine ogen lachend aan en slaat zijn magere armpjes om haar nek. ‘Ik mag mama vandaag helpen met de was’, zegt hij trots.

‘Je wordt al een grote vent’, lacht Sindhu en ze geeft hem nog een aai over zijn bol.

‘Dag Nalini!’ roept ze tegen de dichte slaapkamerdeur naar haar jongere zusje.

Sindhu pakt haar schooltas van de grond. 'Dag mama. Tot vanmiddag!' Snel gaat ze naar buiten.

Wat kijkt moeder weer zorgelijk vanmorgen. Zou het geld al weer op zijn? Haar maag knijpt even samen bij die gedachte. Wat moet het toch fijn zijn om altijd genoeg geld te hebben. O nee, ze hoeft helemaal niet rijk te zijn. En een ander huis is wat haar betreft ook niet nodig, ook al wonen ze klein. Hun huisje bestaat alleen maar uit een kamer waar ze wonen, koken en eten, en twee kleine slaapkamers. Maar gewoon genoeg geld hebben om zonder zorgen te kunnen leven, dat zou ze graag willen.

Amisha staat ongeduldig voor het huis te wachten.

'Waar bleef je nou? Ik sta hier al uren.'

Sindhu grinnikt om het boze gezicht van haar vriendin.

'Sorry dat ik laat ben.'

'Ja, en fijn dat je er zo schuldbewust bij kijkt!' moppert Amisha. Maar als Sindhu haar een por in haar ribben geeft, moet ze alweer een beetje lachen. 'Stop!' roept ze. 'Je weet dat ik daar niet tegen kan. Kom, we moeten ons nu echt haasten!' Ze rennen over de zanderige straten naar de grote weg midden in het dorp. Het is alweer een hele tijd geleden dat het heeft geregend, alles is stoffig en droog. Een hond komt blaffend achter Sindhu aan. Ze schopt naar hem als hij naar haar slingerende schooltas hapt. 'Wegwezen, lelijk mormel!' 'Laat zijn baas dat maar niet horen!' lacht Amisha.

De hond rent nu naar Amisha toe. Maar opeens heeft hij er genoeg van en rent terug.

‘Dat is toch de hond van die oude Vasu?’ zegt Sindhu. ‘Dat beest is al net zo vals als zijn baas.’

‘Doorrennen, ik hoor de bus al!’ roept Amisha.

Net op tijd zijn ze bij de bushalte. De remmen piepen akelig als de chauffeur vaart mindert en de bus tot stilstand laat komen. De deuren staan al open.

Amisha springt op de treeplank en worstelt zich tussen de passagiers door naar binnen.

Sindhu kreunt als ze de opeengepakte mensenmassa ziet. Er zitten ook al een paar mensen op het dak. Waarom laten ze niet wat vaker een bus rijden? Even twijfelt ze – naar binnen of het dak op? Dan haalt ze diep adem en volgt haar vriendin de bus in.

Ze raken elkaar gelijk uit het oog. Sindhu staat klem tussen twee vrouwen, die luidkeels de laatste dorpsroddels bespreken. De oudste van de twee klaagt over haar buurman, die aan de drank is en zijn vrouw en kinderen slaat.

Sindhu probeert niet te luisteren. Ze denkt na over haar eigen leventje. Ondanks hun armoede mag ze nog steeds naar school, als een van de weinige meisjes uit het dorp. Dat Amisha naar school mag, is logisch. Haar vader verdient goed als dorpsdokter en raadsman. Terwijl haar eigen vader ... Sindhu probeert zich zijn gezicht te herinneren. Dat lijkt iedere dag wel moeilijker te worden. Het is zo vreselijk jammer dat ze geen foto van hem heeft. Nog even en ze weet echt niet meer hoe hij eruitzag. En ze wil het beeld van zijn gezicht zo graag vasthouden. Zijn lieve ogen, zijn

vriendelijke lach, iedere dag worden die herinneringen minder duidelijk.

Wat was haar leven opeens heel anders geworden na het overlijden van vader. Daarvoor had ze eigenlijk best een onbezorgde jeugd gehad. Alles ging zo z'n dagelijkse gang; vader die 's morgens vroeg naar de vuurwerkfabriek ging, moeder die voor de kinderen zorgde. Ook toen waren ze niet rijk geweest, maar echte geldzorgen waren er niet. Soms was er zelfs geld voor cadeautjes. Onbewust gaat haar hand naar haar oor. Een paar jaar geleden had ze tijdens het rijst-oogstfeest deze mooie gouden oorhangers gekregen. Ja, dat was een fijne tijd.

Ze zucht even. Toen was vader gaan hoesten. Eerst was het niemand opgevallen, maar het werd steeds erger, tot vader op een dag bloed begon op te hoesten. Amisha's vader was erbij geroepen. Hij had zijn conclusie snel getrokken: vergiftiging door de chemicaliën van de vuurwerkfabriek. Vader moest daar altijd de grote plastic vaten wegbrengen naar de vuilstortplaats. Een keer was de kar waar de vaten op stonden gekanteld. Een hele golf van het giftige afval was over hem heen gekomen. Waarschijnlijk had vader toen ook van dat spul binnengekregen.

Daarna was het heel snel gegaan – vader die thuis bleef van zijn werk, vader die steeds vaker op bed lag. Tot die vreselijke dag in de herfst waarop ze 's middags uit school was thuisgekomen en ze opa huilend voor de deur van hun huisje had zien zitten.

Ze had nog even bij vader mogen kijken. Ze had de pijn nog op zijn bleke gezicht gezien. Arme vader ... Nog iedere dag mist ze hem.

De bus hobbelt door een paar diepe kuilen in de weg, zodat de passagiers flink heen en weer worden geschud. Sindhu krijgt van achter een elleboog in haar rug gedrukt en even slaakt ze een kreet van pijn. Hoewel ze heel graag naar school gaat, vindt ze de dagelijkse busreis een echte kwelling. Het liefst zou ze met de fiets gaan, maar toen ze moeder voorstelde er een te kopen, had die resoluut haar hoofd geschud. Te duur. De bus is voor schoolkinderen immers gratis.

Ze kijkt door de smoezelige ramen naar buiten. In de verte ziet ze gelukkig al de eerste huizen van het stadje waar de school staat, opdoemen. Nog een paar minuten, dan mag ze deze snikhete bus uit. Niet dat het buiten zo veel koeler is, maar dan staat ze in ieder geval niet meer zo opeengepakt. Waar is Amisha eigenlijk gebleven? Sindhu gaat op haar tenen staan, maar ziet haar vriendin nergens.

Ze voelt een hand langs haar rug glijden. Ruwe vingers tasten door de stof van haar schoolblouse heen. Ze blikt opzij. Een jonge man grijnst naar haar. Hij mist een paar tanden. Zijn snuivende ademhaling bezorgt haar kippenvel. Ze huilt en probeert een stukje van hem weg te schuiven.

Als de bus weer door een diepe kuil stuitert, verliezen de passagiers even hun evenwicht, waardoor er vlak voor haar

opeens ruimte ontstaat. Snel doet ze een stap naar voren. Gelukkig, die enge man staat nu klem tussen twee andere mannen.

Het is niet de eerste keer dat er mannen aan haar zitten. Alleen al daarom zou ze het liefst nooit meer met de bus gaan.

Op het centrale plein van het stadje stopt de bus. De meeste mensen stappen hier uit. Sindhu trekt haar uniform recht en zoekt met haar ogen Amisha. Aha, daar is ze.

‘Heb jij je Engelse woordjes trouwens goed geleerd?’ vraagt Amisha.

‘Engelse woordjes?’ schrikt Sindhu. ‘O nee, vergeten! Ik moest gisterenavond voor Toril zorgen, want mijn moeder moest werken, en hij heeft de hele avond gehuild.’

Amisha haalt haar schouders op. ‘Maak jij je nou maar niet druk, jij bent zo slim. Als jij de woordjes één keer overleest, ken je ze al beter dan ik.’

Sindhu zegt niets, ze weet dat Amisha gelijk heeft. Ze leert heel gemakkelijk, terwijl Amisha voor elk goed cijfer moet knokken.

‘Ze zeggen dat we binnenkort nieuwe computers krijgen,’ vertelt Amisha.

‘Echt? En ook internet?’

Amisha knikt. ‘Gaaf hè?’

‘Eindelijk! De paar computers die de school nu heeft, zijn echt al heel erg oud.’

‘Klopt’, zegt Amisha. ‘Mijn vader zegt dat de school die ooit een keer gekregen heeft via een hulpproject uit het buitenland.’

‘Dus we krijgen nu nieuwe?’ vraagt Sindhu. ‘Hoe lang hebben ze ons dat nu al beloofd? Twee jaar geleden zou er al internet komen, weet je nog? Nou ja, beter laat dan nooit.’

Ze kijkt Amisha aan. ‘Van wie heb je dat eigenlijk gehoord?’ ‘Van een lerares. Ik hoorde haar tegen een collega zeggen dat ze zo blij zal zijn als ze binnenkort nieuwe computers met internet zouden hebben.’

Een tinteling van enthousiasme komt in Sindhu op. Internet ... Ze zeggen dat je daar echt alles kunt opzoeken wat je maar weten wilt. En zij wil zo veel weten!

Amisha praat ondertussen over haar plannen voor *Pongal*, het rijstooogstfeest dat binnenkort weer gevierd zal worden, maar Sindhu luistert maar met een half oor. Zouden ze vaak achter die nieuwe computers mogen? Het eerste dat ze dan gaat opzoeken is wat je allemaal moet leren om dokter te worden. Want dat is haar grootste droom: voor dokter leren en dan gratis de mensen in arme dorpen helpen. En dan niet zo’n dorpsdokter als Amisha’s vader, die nauwelijks weet hoe je een wond moet verzorgen of een gebroken been moet spalpen, maar een echte ziekenhuisdokter. Want als er een echte dokter in het dorp geweest was, dan had vader nu misschien nog wel geleefd. O, Amisha’s vader had echt zijn best gedaan om vader te helpen. Maar het gif was al te

diep in zijn lichaam doorgedrongen. Hij had niets meer voor vader kunnen doen, omdat hij de goede medicijnen niet had. En ook omdat hij niet wist hoe hij het gif uit vaders lichaam moest verwijderen. Maar een echte dokter, die had vast wel geweten hoe hij vader beter kon maken!

Amisha schudt aan haar arm. 'Hé, je luistert helemaal niet! Mooi is dat. Loop ik van alles te vertellen over het feest en dan zit jij met je gedachten weer eens ergens anders.'

Amisha probeert boos te kijken, maar het lukt niet echt. Daarvoor heeft ze een veel te vrolijk karakter.

De school van Sindhu en Amisha is redelijk groot. Het is de beste school in de buurt. In sommige dorpjes zijn ook wel schooltjes, maar Sindhu had gehoord dat de kinderen daar bijna niets leren. Ze heeft echt geluk dat ze naar deze school mag, hoewel ze nog liever naar een English Medium School¹ zou gaan. Want daar leer je heel goed Engels spreken, omdat de kinderen daar vanaf de vijfde klas alleen nog maar in het Engels les krijgen. Heel anders dan op deze Tamil Medium School, waar meestal Tamil wordt gesproken. En op een English Medium School krijg je ook in meer vakken les. Maar ja, de English Medium School die het dichtstbij is, staat in de grote stad, veertig kilometer verderop.

Een paar meisjes uit lagere klassen spelen een spelletje met

1: Particuliere middelbare school waar lesgegeven wordt in het Engels. De kwaliteit van het onderwijs is daar beter dan op de Indiase staats-scholen, de Tamil Medium Schools.

hun handen. Steeds sneller klappen ze die tegen elkaar, met steeds ingewikkelder bewegingen.

Sindhu glimlacht. 'Weet je nog dat wij dat spelletje deden, Amisha?'

'Zullen we?' lacht haar vriendin.

Maar op dat moment rinkelt de schoolbel. Ze gaan netjes in hun eigen rij voor de brede schooldeuren staan. Als er twaalf mooie rechte rijen staan, komt de directeur naar buiten, met zoals altijd de krant onder zijn arm. Hij wenkt even. Direct wordt het muisstil op het plein. Met luide stem leest hij het belangrijkste nieuws uit de krant voor.

Sindhu luistert aandachtig. Ze probeert altijd het nieuws te volgen.

Een plaatselijke leider van de regeringspartij is herkozen. Hmm, niet echt interessant. De prijzen voor rijst en meel zijn opnieuw gestegen. Ze kreunt. Dat is minder goed nieuws. Na de ochtendgebeden en de eed voor het vaderland mogen ze naar binnen, elke rij naar z'n eigen lokaal.

Sindhu en Amisha ploffen op hun bankje, achter in het lokaal. Er zitten maar een paar meisjes in hun klas en de jongens willen per se vooraan zitten.

'We hebben toch eerst taal?' vraagt Amisha.

Sindhu knikt. Ze vist haar boeken uit haar schooltas. 'We gaan verder lezen uit het leesboek.'

Sindhu zoekt de bladzijde op waar ze de laatste keer zijn gestopt. Ze vindt dit een van de leukste lessen. De lerares is een heel aardige vrouw en het boek dat ze nu lezen is echt

prachtig. Het gaat over een prins en een prinses, die moeten strijden tegen een kwaadaardige koning.

Helaas krijgt ze dit keer geen beurt om hardop voor te lezen. Ze wordt regelmatig overgeslagen, want meestal krijgen de jongens veel vaker een beurt dan de meisjes.

Na de les Tamil volgen nog wiskunde, Engels en schrijven. Erg veel doen ze niet, want de leerkracht loopt regelmatig even weg, omdat hij tegelijkertijd ook nog aan een andere klas lesgeeft. Er zijn gewoon veel te weinig leerkrachten op school.

Als ze om drie uur weer naar de bushalte lopen, voelt Sindhu haar maag rammelen. Hoewel ze op school tussen de middag altijd een lunch krijgen, is dat vaak niet genoeg om haar maag tot het avondeten tevreden te houden.

‘Ik vond het een stomme dag vandaag’, zegt ze opeens.

‘Waarom dan? Omdat de wiskundeleraar boos op je was omdat je niet op zat te letten?’ plaagt Amisha.

‘Ja, daarom ook. Maar vooral omdat Dev me liet struikelen op de trap.’

‘Dev is gewoon een vervelend, verwend jongetje. We zouden hem eigenlijk eens een lesje moeten leren’, zegt Amisha. Ze kijkt wraakzuchtig.

‘Ja, en dan vervolgens van school gestuurd worden omdat zijn vader vriendjes is met de directeur. Leuke plannen heb jij, Amisha!’

‘Maar we moeten toch een keer iets tegen hem doen! De

hoeveelste keer is het nu al dat hij je zo gemeen behandelt?’

Sindhu zucht. ‘Waarom moet hij altijd mij hebben?’

Amisha kijkt haar verbaasd aan. ‘Snap je dat echt niet?’

Sindhu schudt haar hoofd. ‘Jij wel dan?’

‘Natuurlijk snap ik dat! Dev wil graag de beste van de klas zijn, maar dat lukt hem gewoon niet omdat er steeds eentje is die hogere cijfers haalt dan hij.’

Sindhu frons haar wenkbrauwen. ‘Je bedoelt dat hij gewoon jaloers is?’

Amisha knikt heftig. ‘Stinkend jaloers! Omdat hij onderdoet voor een meisje. En daarom pest hij jou steeds.’

Sindhu denkt even na. ‘Je zou best eens gelijk kunnen hebben ...’

‘Natuurlijk heb ik gelijk!’ roept Amisha.

‘Dus ... als ik nu een poosje wat lagere cijfers zou halen, zou hij me wel met rust laten, denk je?’

Amisha kijkt haar vriendin verschrikt aan. ‘Hé, dat ga je toch niet echt doen? Je laat je toch niet op je kop zitten door Dev?’

Sindhu haalt haar schouders op. ‘Als hij dan stopt met mij pijn te doen, waarom niet?’

‘Kun je niet naar de directeur gaan?’

‘Zou dat helpen, denk je?’ vraagt Sindhu.

Aarzelend schudt Amisha haar hoofd.

‘Oké, genoeg over Dev. Daar komt de bus.’

